

(3) Kdo opomine hlásiti změny evidenčních dopravních prostředků, trvalý jejich převoz do jiné obce neb jejich převod na nového držitele (§ 20, odst. 6 a 7, § 39, odst. 3, § 44, odst. 4 a § 47a, odst. 2 a 5),

kdo opomine hlásiti, že mu není možno dopravní prostředek předvésti na přejímací místo (§ 22, odst. 1, § 31, odst. 2, § 40, odst. 3),

kdo opomine hlásiti, že jeho letadlo nebo plavební prostředek jest v jiném přístavě než domovském (§ 45, odst. 1 a § 47a, odst. 5),

treští se za přestupek pokutou u motorových vozidel, letadel a plavebních prostředků do 5.000 Kč, u ostatních dopravních prostředků do 500 Kč nebo vězením (uzamčením) do jednoho měsíce.“;

b) v odstavci 6 se citace §§ 20, 39 a 44 v první větě nahrazuje touto citací:

„§§ 20, 39, 44 a § 47 a, odst. 5“.

§ 18.

a) § 54 se vypouští;

b) §§ 55, 56 a 57 se číslují jako §§ 54, 55 a 56.

§ 19.

Označení „politický úřad I. stolice“ a „politický úřad II. stolice“ se nahrazuje v celém zákoně označením „okresní úřad“ a „zemský úřad“.

Čl. II.

Přechodná ustanovení.

Za způsobilá k vojenské službě se ze zákona pokládají a evidenčními listy budou podělena též motorová vozidla, která nejsou v době účinnosti tohoto zákona v používání déle než po dobu dvou let.

Čl. III.

Ministr národní obrany se zmocňuje, aby upravit a ve Sbírce zákonů a nařízení vyhlásil plné znění zákona č. 117/1924 Sb. z. a n., jak vyplývá ze změn provedených tímto zákonem.

Čl. IV.

Tento zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provede jej ministr národní obrany v dohodě s ministry vnitra, spravedlnosti, veřejných prací, financí, průmyslu, obchodu a živností a zemědělství.

Dr. Beneš v. r.

Dr. Hodža v. r.

Machník v. r.

26.

Vyhláška ministra národní obrany

ze dne 8. února 1936

o novém znění zákona o požadování dopravních prostředků pro účely vojenské.

Ministr národní obrany podle čl. III zákona ze dne 4. února 1936, č. 25 Sb. z. a n., jímž se mění a doplňují některá ustanovení zákona o požadování dopravních prostředků pro účely vojenské, vyhláší v příloze plné znění zákona ze dne 13. května 1924, č. 117 Sb. z. a n., o požadování dopravních prostředků pro účely vojenské, jak vyplývá ze změn provedených zákonem č. 25/1936 Sb. z. a n.

Machník v. r.

Příloha vyhlášky č. 26/1936 Sb. z. a n.

Zákon ze dne 13. května 1924, č. 117 Sb. z. a n., o požadování dopravních prostředků pro účely vojenské, v úpravě provedené zákonem ze dne 4. února 1936, č. 25 Sb. z. a n.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

ČÁST I.

Všeobecná ustanovení společná.

§ 1.

Předmět a účel požadování.

(1) Stát (vojenská správa) jest oprávněn požadovati podle tohoto zákona dopravní prostředky uvedené v odstavci 2 pro účely vojenské za mobilisace a ve válce, jakož i za mimořádného povolání zálohy a náhradní zálohy v míru podle § 27 branného zákona (br. zák.) ze dne 19. března 1920, č. 193 Sb. z. a n., ve znění vyhlášky ministra národní obrany ze dne 26. února 1934, č. 30 Sb. z. a n.; za předpokladů dále uvedených může býti kromě toho nařízeno v míru odevzdání dopravních prostředků vojenské správě k používání na mobilizační cvičení na zkoušku.

(2) Dopravními prostředky, jež lze podle tohoto zákona požadovati, jest rozuměti koně, muły, mezky, osly a jiná tažná zvířata, vozidla (pro zvířecí potah), postroje, motorová vozidla, letadla a plavební prostředky všech druhů (vše i s příslušenstvím).

§ 2.

Stanovení rozsahu požadování dopravních prostředků a jeho rozvržení na územní oblasti.

(1) Rozsah požadování dopravních prostředků k účelům uvedeným v § 1 stanoví ministr národní obrany.

(2) Podle toho stanoví pak ministr národní obrany v dohodě s ministrem vnitra po slyšení zúčastněných ministrů (§ 14, odst. 2, § 28 a § 34, odst. 2) potřebné směrnice, podle nichž jest rozvrhnouti rozsah požadovaných předmětů na jednotlivé územní oblasti; při tom jest míti náležité zřetí nejen na vojenské zájmy, nýbrž i na hospodářské poměry jednotlivých územních oblastí.

§ 3.

Povinnosti držitelů dopravních prostředků.

(1) Každý držitel dopravního prostředku, pokud není podle tohoto zákona osvobozen, jest povinen podle dále uvedených ustanovení svoje dopravní prostředky s příslušenstvím přihlásiti k soupisu, podrobiti je klasifikačnímu řízení a na nařízené povolání dopravních prostředků odevzdati je vojenské správě do vlastnictví nebo k používání; další závazky držitelů dopravních prostředků uvedeny jsou na příslušných místech tohoto zákona.

(2) Závazek držitelů dopravních prostředků odevzdati je vojenské správě (do vlastnictví nebo k používání) trvá po jejich povolání (§ 5) tak dlouho, pokud není provedena úplná demobilisace, po případě pokud nejsou — při mimořádném povolání zálohy a náhradní zálohy v míru podle § 27 br. zák. — povolané ročníky zálohy a náhradní zálohy propuštěny z činné služby; při povolání dopravních prostředků na zkoušku trvá závazek potud, dokud není cvičení skončeno.

(3) Držitelem při provádění tohoto zákona jest rozuměti vlastníka věci, a není-li věc u něho, osobu, která ji má ve své moci.

(4) Pokud zákon nestanoví jinak, podléhají povinnostem v něm uvedeným i držitelé cizí státní příslušnosti.

§ 4.

Osvobozené dopravní prostředky.

(1) Podle tohoto zákona nemohou býti požadovány:

a) dopravní prostředky, jež jsou určeny k osobnímu používání

aa) osob požívajících exteritoriality podle mezinárodního práva,

bb) v republice Československé pověřených přednostů konsulárních úřadů z povolání, jakož i u těchto úřadů přidělených konceptních úředníků z povolání cizích mocností, jsou-li cizozemci, za předpokladu, že vzájemnost jest zabezpečena;

b) dopravní prostředky, patřící zastupitelským úřadům cizích mocností na území republiky Československé zřízeným nebo mezinárodním komisím požívajícím exteritoriality a určené k jejich úřední potřebě. Osvobození dopravních prostředků patřících konsulátům cizích mocností nastává jen tehdy, je-li vzájemnost zabezpečena.

(2) Dopravní prostředky uvedené v odstavci 1 nepodléhají ani soupisu podle tohoto zákona.

(3) Kromě toho stanoví příslušná ustanovení dalších částí tohoto zákona, které z dopravních prostředků jsou osvobozeny od povinného odevzdání.

§ 5.

Povolání dopravních prostředků.

(1) Povolání dopravních prostředků — mimo povolání jich na zkoušku podle dále uvedených ustanovení — může býti nařízeno pouze za mobilisace a ve válce, jakož i za mimořádného povolání zálohy a náhradní zálohy v míru podle § 27 br. zák.

(2) Povolání dopravních prostředků za mobilisace, ve válce a za mimořádného povolání zálohy a náhradní zálohy v míru podle § 27 br. zák. nařizuje politický úřad ihned, jakmile jest k tomu ministerstvem národní obrany po dohodě s ministerstvem vnitra vyzván.

§ 6.

Náhrada za požadované dopravní prostředky.

(1) Vojenská správa je povinna poskytnouti za dopravní prostředky odevzdané do používání náhradu podle dále uvedených ustanovení, a to ve výši, již určí vládní nařízení.

(2) Za dopravní prostředky převzaté vojenskou správou do vlastnictví, pokud se týče

za dopravní prostředky, jež podle dalších ustanovení přejdou po jisté době používání do vlastnictví vojenské správy, je tato povinna zaplatiti, pokud zákon nestanoví jinak, jejich obecnou cenu určenou buď při klasifikaci těchto dopravních prostředků nebo — nebyla-li při klasifikaci cena určena — obecnou cenu stanovenou při jejich převzetí podle dalších ustanovení.

(3) Převezme-li vojenská správa dopravní prostředky původně do používání a teprve později do vlastnictví, po případě přejdou-li dopravní prostředky po jisté době používání podle dalších ustanovení po zákonu do vlastnictví vojenské správy, jest tato povinna za ně zaplatiti obecnou cenu určenou buď při klasifikaci těchto dopravních prostředků nebo — nebyla-li při klasifikaci cena určena — obecnou cenu stanovenou při jejich převzetí do používání podle dalších ustanovení, při čemž se započítají do této ceny částky, jež byly zaplacený za používání dotčeného dopravního prostředku.

§ 7.

Navrácení dopravních prostředků, jež byly převzaty vojenskou správou do používání a náhrada za jejich poškození.

(1) Dopravní prostředky, jež převzala vojenská správa jen do používání, jest oprávněna po dobu, pokud závazek držitelův podle § 3, odst. 2 trvá a pokud nepřevzme těchto předmětů podle dále uvedených ustanovení dodatečně do vlastnictví, po případě pokud tyto předměty nepřejdou po jisté době používání po zákonu do jejího vlastnictví, kdykoli vrátiti; jest povinna tak učiniti nejpozději posledním dnem demobilizačním, pokud se týče dnem, jímž budou úplně propuštěny z činné služby ročníky zálohy a náhradní zálohy povolány mimořádně podle § 27 br. zák., a v případě použití dopravních prostředků na mobilizační cvičení na zkoušku neprodleně po skončení cvičení.

(2) Vrácení děje se komisionálně, a to v oblasti okresního úřadu, v níž byl dopravní prostředek vojenské správě k používání odevzdán. Předsedou komise pro vrácení dopravních prostředků jest zástupce okresního úřadu a členy jsou zástupce vojenské správy a zástupce finanční správy. Kromě toho jest při komisionálním jednání přítomen zástupce obce, v níž komise úřaduje. Odborné zájem-

nické kruhy a obce, z nichž byly dopravní prostředky odevzdány, mohou vyslati ke komisi svého zástupce. Zástupci obce, pokud se týče odborných zájemnických kruhů, nejsou oprávněni jakkoli do úředního jednání komise zasahovati; úkolem jejich jest pečovati o zájmy držitelů ke komisi se nedostavivších, a sice tak, že péče tato přísluší především zástupci odborných zájemnických kruhů, a není-li ho, zástupci obce, z níž byl dopravní prostředek odevzdán; není-li ani posléz uvedený zástupce přítomen, přechází vzpomenuť péče na zástupce obce, v níž komise úřaduje. Podrobnosti o vysílání zástupců odborných zájemnických kruhů stanoví vládní nařízení.

(3) Vrácení dopravních prostředků spolu i s výzvou, aby jich držitelé se o ně u komise přihlásili, budiž vyhlášeno způsobem v místě obvyklým. Za držitele, jemuž se má dopravní prostředek vrátiti, jest považovati osobu, jež předloží průkaz vydaný přejímací komisí o převzetí dotčeného dopravního prostředku vojenskou správou, leč by byly před vrácením dopravního prostředku učiněny proti osobě průkaz předkládající námitky.

(4) Vojenská správa jest povinna nahraditi držiteli škodu způsobenou na vrácených dopravních prostředcích; za opotřebení dopravních prostředků vzniklé obvyčejným používáním věci, jakož i za poškození zaviněné držitelem nebo jeho lidmi se však náhrada neposkytuje. Vojenská správa jest oprávněna svým zástupcem v komisi převzít dopravní prostředek do vlastnictví za náhradu podle ustanovení § 6, odst. 3.

(5) O náhradu škody podle ustanovení předchozího odstavce má držitel, po případě osoba, již přísluší péče o jeho zájmy, nedostaví-li se ku komisionálnímu jednání, požádati před převzetím vráceného dopravního prostředku u komise, za jejíž součinnosti se tento dopravní prostředek vrací (odstavec 2). Před vrácením dopravního prostředku lze na žádost provésti jeho potřebné odborné přezkoušení.

(6) Nebylo-li možno o vadách dopravního prostředku přesvědčiti se při jeho odborném přezkoušení, anebo jde-li o vady skryté, lze uplatniti nárok na náhradu škody i po převzetí dopravního prostředku, a sice nejpozději do čtyř neděl ode dne převzetí pod podmínkou, že dotčená vada byla úředně zjištěna nejpozději do patnácti dnů ode dne převzetí. Náhradu škody lze v tomto případě poskytnouti jen tehdy, prokáže-li se nesporně, že škoda povstala před vrácením dopravního prostředku v době, kdy byl v používání vojenské správy,

a že na ní nelze ani držiteli ani jeho lidem přičítati žádné viny.

(7) O nárocích na náhradu škody, jež byly podle ustanovení tohoto paragrafu ohlášeny, vykoná komise uvedená v odstavci 2 — a to podle potřeby za účasti znalců — potřebné šetření, jehož účelem jest zjistiti všechny okolnosti nutné k posouzení oprávněnosti ohlášeného nároku. Šetření vykonané touto komisí přísluší přezkoumati komisi zřízené u zemského úřadu, v jehož oblasti působila komise I. stolice; komise u zemského úřadu jest složena ze zástupce tohoto úřadu jakožto předsedy, ze zástupce vojenské správy a finanční správy. O ohlášených nárocích na náhradu škody rozhoduje s konečnou platností meziministerská komise, složená ze zástupce ministerstva národní obrany, jenž komisi předsedá, zástupce ministerstva vnitra a ministerstva financí; komise tato přibere v jednotlivých případech podle potřeby jako členy zástupce ostatních zúčastněných ministerstev. Vládním nařízením mohou býti komise zřízené u okresního úřadu, pokud se týče zemského úřadu, zmocněny, aby o ohlášených nárocích rozhodovaly za předpokladů v nařízení tom uvedených až do jisté výše samy; bližší ustanovení o opravných prostředcích proti takovému rozhodnutí budou obsažena rovněž ve vzpomenutém vládním nařízení.

(8) Komise uvedené v předcházejícím odstavci rozhodují o tom, zdali jest tu povinnost vojenské správy k náhradě škody, většinou hlasů; o výši náhrady, již jest za škodu poskytnouti, rozhoduje, nejsou-li všichni členové komise souhlasného mínění, průměr částek, jež byly jednotlivými členy komise naznačeny.

(9) Nebyl-li dopravní prostředek držitelem při komisi podle ustanovení předchozích odstavců převzat, buďž ponechán prozatím v uschování vojenské správy na náklad a nebezpečí držitele. Vojenská správa prodá takové dopravní prostředky veřejnou dražbou, pakliže se jich držitel o jich vydání do osmi dnů po doručení písemného vyzvání okresního úřadu nepřihlásí.

§ 8.

Rozprodej dopravních prostředků do vlastnictví převzatých.

Nařídí-li vojenská správa rozprodej dopravních prostředků podle tohoto zákona do vlastnictví převzatých, buď při tom podle možnosti přihlíženo především k uchazečům, kteří přenechali podle tohoto zákona vojenské správě dopravní prostředky.

§ 9.

Rozhodování politických a vojenských úřadů ve vzájemné dohodě a odvolání proti takovým rozhodnutím (opatřením).

(1) Tam, kde podle tohoto zákona rozhodují (opatření činí) politické a vojenské úřady (velitelství) ve vzájemné dohodě, rozhodují o věci (opatření činí), nedojde-li k dohodě mezi okresním úřadem a příslušným vojenským úřadem (velitelstvím), zemský úřad v dohodě se zemským vojenským velitelstvím; nedojde-li k dohodě mezi zemským úřadem a zemským vojenským velitelstvím, rozhoduje ministerstvo národní obrany v dohodě s ministerstvem vnitra.

(2) Proti rozhodnutím (opatřením) politických úřadů vydaným v dohodě s příslušným vojenským úřadem (velitelstvím) lze podati odvolání podle všeobecných zásad platných v řízení správním. Nedošlo-li mezi zemským úřadem a zemským vojenským velitelstvím k dohodě o vyřízení odvolání, rozhodne o něm ministerstvo národní obrany v dohodě s ministerstvem vnitra.

(3) Odvolání nemají odkladného účinku; úřady, proti jichž rozhodnutím odvolání směřuje, mohou však ve vzájemné dohodě v případech zřetele hodných přiznati odvoláním účinek odkladný.

§ 10.

Spolupůsobení obcí a notářů.

(1) Obce jsou povinny vésti výkazy potřebné k přípravě klasifikace a povolání dopravních prostředků a působiti také při jednáních souvisejících s provedením tohoto zákona; podrobnosti stanoví vládní nařízení.

(2) Úkoly uložené tímto zákonem obecním úřadům provede v zemích Slovenské a Podkarpatoruské příslušný obecní (obvodní) notář (městský notářský úřad); u něho jest činiti hlášení, jež se v zemích České a Moravskoslezské činí u obecních (městských) úřadů.

§ 11.

Ustanovení o státních dopravních prostředcích.

Předpisy tohoto zákona, upravující soupis, klasifikaci, ocenění, přejímání a vrácení dopravních prostředků, jakož i ustanovení náhrady a způsobu placení, nevztahují se na dopravní prostředky patřící státu. O těchto úkonech, pokud jde o dopravní prostředky, jichž vlastníkem jest stát, dohodne se mini-

sterstvo národní obrany s příslušným odborným ministerstvem.

ČÁST II.

Zvláštní ustanovení o požadování koní evidenčních.

§ 12.

Předmět požadování.

(1) K účelům uvedeným v § 1 mohou býti požadováni všichni koně, pokud nejsou podle § 13 osvobozeni; koně požadované podle této části zákona jsou povinni držitelé přenechati státu (vojenské správě) podle ustanovení dále uvedených za náhradu do vlastnictví nebo k používání. Kone převzatí jen k používání přecházejí po šedesátidenním používání ode dne převzetí počínajíc po zákonu do vlastnictví vojenské správy; ustanovení toto neplatí při povolání koní na mobilizační cvičení na zkoušku podle § 25.

(2) To, co platí o koních, vztahuje se též na muly, mezky a osly.

§ 13.

Osvobození koně.

(1) Od povinného odevzdání jsou osvobozeni — kromě případů uvedených v § 4, odst. 1 — koně:

a) jichž nezbytně potřebují příslušníci branné moci a četnictva k výkonu své služby,

b) jichž jest nezbytně zapotřebí k dopravě pošty,

c) jichž potřebují duchovní, lékaři a zvěrolékaři nezbytně k výkonu svého povolání na venkově a to nejvýše po dvou,

d) jichž jest nezbytně zapotřebí pro policii, zdravotní službu, dále koně serologických ústavů, jichž se používá k výrobě ser a ke studijním účelům, jakož i koně, jichž jest nezbytně zapotřebí pro stálé hasičstvo,

e) nezbytně potřební hospodářští a všichni chovní koně státních a zemských úřadů a ústavů,

f) stálí chovní hřebci a klisny soukromých chovných ústavů,

g) licencovaní soukromí hřebci,

h) koně výhradně a trvale určeni k dostihovým účelům,

i) koně pracující stále pod zemí v dolech,

j) koně, kteří v roce klasifikace koní nedosáhnou čtvrtého roku věku,

k) vysokobřezí klisny a klisny se ssajícími hříbaty po dobu čtyřměsíčního ssání,

l) koně, kteří pro nemoc anebo pro nebezpečí zavlečení nákazy nemohou nebo nesmějí opustiti stáje,

m) chovné klisny zapsané v (zemských) kmenových knihách; pokud budou osvobozeny klisny zapsané do jiných (spolkových a družstevních) plemenných knih, bude stanoveno vládním nařízením.

(2) Kromě případů uvedených v předchozím odstavci může ministerstvo národní obrany po slyšení příslušného odborného ministerstva osvoboditi od povinného odevzdání koně, jichž jest nezbytně zapotřebí pro podniky sloužící válečným účelům.

(3) Držitelé koní uvedených v předchozích odstavcích, vyjímajíc § 4, odst. 1 a § 11, nejsou vyňati z povinnosti přihlásiti koně k soupisu podle dále uvedených ustanovení; při tom jest jejich věci uplatniti nárok na osvobození a prokázati důvod osvobozovací.

(4) Důvody osvobozovací, jež splněny byly již před klasifikací, nelze uplatňovati teprve po klasifikaci. Po klasifikaci lze uplatňovati u koní s evidenčním listem pouze ty důvody osvobozovací, jež vznikly teprve po klasifikaci.

(5) O osvobození podle odstavce 1 rozhoduje okresní úřad místa pobytu držitelova; v poslední stolici přísluší rozhodování ministerstvu národní obrany v dohodě s ministerstvem vnitra.

§ 14.

Úhrada potřeby koní.

(1) Úhrnou potřebu koní stanoví ministr národní obrany (§ 2).

(2) Podle toho vydá ministr národní obrany v dohodě s ministrem vnitra po slyšení ministra zemědělství potřebné směrnice pro zemská vojenská velitelství a zemské úřady, podle nichž tyto úřady ve vzájemné dohodě provedou rozvržení potřeby koní na jednotlivé územní oblasti s náležitým zřetěním na vojenské zájmy a na hospodářskou vydatnost těchto okresů; vydatnost tato se určuje podle přihlášky, soupisu a klasifikace koní. Jednotlivé územní oblasti, na něž se rozvržení potřeby koní provede, se jmenují odvodní okresy.

(3) Potřeba koní k účelům uvedeným v § 1 buď hrazena požadováním koní pro všechna vojsková tělesa (útvary) pokud možno v těch oblastech, v nichž se provádí doplňování těchto těles (útvary) na válečný stav; schodky

jednotlivých oblastí se doplňují z přebytků oblastí druhých podle ustanovení příslušných zemských vojenských velitelství, po případě ministerstva národní obrany.

(4) Hranice odvodních okresů shodují se s hranicemi okresních úřadů; města s vlastním statutem (a se zřízeným magistrátem) tvoří vždy jeden odvodní okres.

§ 15.

Příhláška a soupis koní.

(1) Na výzvu okresních úřadů, kterou jest vyhlášiti způsobem v místě obvyklým, jest každý držitel koní — vyjma případy uvedené v § 4, odst. 1 a § 11 — povinen ohlásiti obecnímu (městskému) úřadu místa svého pobytu v době ve vyhlášce stanovené počet a druh koní, jež má. Je-li u těchto koní splněn některý z důvodů osvobození uvedených v § 13 a chce-li držitel uplatniti nárok na osvobození koní, jest povinen uvést to v přihlášce a předložiti potřebné doklady.

(2) Podle těchto přihlášek se provede soupis (sčítání) koní.

§ 16.

Klasifikace koní.

(1) Ke zjištění způsobilosti k vojenské službě se provádí klasifikace koní.

(2) Klasifikace koní provádí se zpravidla každým druhým rokem; místo a čas klasifikace určí zemský úřad v dohodě s příslušným zemským vojenským velitelstvím podle potřeby, s náležitým zřetěním ke klimatickým a hospodářským poměrům příslušných oblastí. Provádění klasifikace jest ve všech obcích způsobem v místě obvyklým vyhlášiti.

(3) Každý držitel koně jest povinen jej buď sám předvésti anebo dáti předvésti ke klasifikační komisi (§ 17) a podrobiti předepsanému klasifikačnímu řízení, pokud není o koni učiněno podle § 13, odst. 2 a 5 rozhodnutí, že jest od povinného odevzdání osvobozen. Koně uvedení v § 13, odst. 1, písm. i), k), l) nebudte ke klasifikaci předváděti, i když nebylo do doby, kdy se klasifikace provádí, o jejich osvobození rozhodnuto, držitel jest však povinen v tom směru učiniti potřebné oznámení klasifikační komisi a předložiti potvrzení úředního zvěrolékaře o některé z okolností uvedených v § 13, odst. 1, písm. i), k), l).

(4) Držitel hradí náklady spojené s dopravou a stravováním koní za jejich klasifikace ze svého.

(5) Vojenská správa neručí za škody způsobené na koních cestou ke klasifikační komisi a zpět aneb na místě klasifikačního řízení.

§ 17.

Složení klasifikačních komisí.

(1) Klasifikace koní se provádí před klasifikační komisí.

(2) Členy této komise jsou:

a) zástupce okresního úřadu jako předseda určený tímto úřadem,

b) zástupce vojenské správy (velitel evidence koňstva neb jeho zástupce),

c) zvěrolékař, a to zásadně důstojník veterinář určený vojenskou správou, ve výjimečných případech pak státní zvěrolékař, kterého určí okresní úřad,

d) člen obecního zastupitelstva obce, ze které jsou koně předváděni.

(3) Ke komisi buď dále přibrán jeden odhadce, jehož určí a do přísahy (slibu) vezme okresní úřad. Odhadci buďte jmenováni bezúhonní odborníci, pokud možno členové hospodářských nebo chovných družstev; odhadcům přísluší přiměřená odměna, jejíž výši určí ministerstvo národní obrany v dohodě s ministerstvy vnitra a financí.

§ 18.

Klasifikační řízení.

(1) Při klasifikaci se roztrídí uří předvedení koně podle své způsobilosti k vojenské službě.

(2) O způsobilosti k vojenské službě rozhoduje zástupce vojenské správy, který koně klasifikuje buď:

a) způsobilý neb

b) zatím nezpůsobilý neb

c) úplně nezpůsobilý.

(3) Proti klasifikačnímu rozhodnutí není opravného prostředku.

(4) Z koní, kteří byli klasifikováni jako způsobilí, vybere zástupce vojenské správy podle druhu potřebný počet.

(5) Každý držitel vybraného koně jest oprávněn před vydáním evidenčního listu nabídnouti místo vybraného koně jiného svého koně, který byl rovněž jako způsobilý klasifikován, avšak nebyl zástupcem vojenské správy vybrán; zástupce vojenské správy jest povinen nabídku tuto přijmouti, byl-li nabídnut způsobilý kůň téhož druhu, jako byl kůň vybraný.

(6) Klasifikační rozhodnutí platí až do nejbližší příští klasifikace, již podléhají, pokud nejsou podle § 13 osvobozeni, jak koně, kteří byli již podrobeni dřívějšímu klasifikačnímu řízení, tak i koně, kteří dřívějšímu klasifikačnímu řízení podrobeni nebyli.

§ 19.

Stanovení ceny koní.

(1) Pro každý druh koní se uveřejní směrné ceny ve vyhlášce, kterou se nařizuje klasifikace koní. Tyto ceny mohou být nejvýše o 10% vyšší nežli běžné remontní ceny mírové toho kterého druhu koní.

(2) Nesouhlasí-li držitel vybraného koně nebo koně, jenž byl nabídnut a přijat podle § 18, odst. 5 na místo vybraného koně, se směrnou cenou vyhlášenou podle předchozího odstavce, buď zjištěna obecná cena koně odhadem s náležitým zřením k jeho vojenskému určení, a to zástupcem vojenské správy, zvěrolékařem a určeným přísežným odhadcem. Nejsou-li tito tři činitelé jednotného názoru, rozhoduje většina hlasů; jsou-li všichni tři rozdílného názoru, platí průměr cen, jež byly každým jednotlivým činitelem naznačeny. Cena takto stanovená platí jako obecná cena tříděného koně, převyšuje-li nejvýše o 25% směrnou cenu stanovenou ve vyhlášce; převyšuje-li tuto směrnou cenu o více než 25%, platí jako obecná cena tříděného koně směrná cena stanovená ve vyhlášce, zvýšená o 25%.

(3) Proti ceně stanovené podle předchozího odstavce není opravného prostředku.

§ 20.

Evidenční listy.

(1) Pro každého koně, jenž byl zástupcem vojenské správy při klasifikačním řízení podle § 18, odst. 4 vybrán anebo na základě nabídky podle § 18, odst. 5 přijat, jakož i pro každého koně, který se stane evidenčním podle ustanovení § 20 a), vydá se držiteli koně evidenční list. Evidenční list vydává — mimo případy, kdy je evidenční list vydáván vojenskou správou podle ustanovení § 20 a) — klasifikační komise.

(2) Přijetí evidenčního listu, jakož i nařízené navrácení jeho podle odstavce 5 nesmí býtí držitelem odepřeno.

(3) Evidenční list obsahuje popis koně, jméno a bydliště držitelovo, cenu, jakož i ostatní potřebná data; krom toho musí býtí uvedeny v evidenčním listě povinnosti držitele

koně poděleného evidenčním listem (evidenčního koně), obzvláště pak povinnost, po vyhlášení povolání koní evidenčních předvésti je nebo dáti předvésti na přejímací místo určené ve vyhlášce anebo ve svolávacím lístku (v případech § 25).

(4) Přijetím evidenčního listu podléhá držitel evidenčního koně všem povinnostem, jež tento zákon ukládá držitelům evidenčních koní. Právo volně nakládati evidenčním koněm není však tím nijak omezeno až do doby povolání koní, pokud zákon nestanoví jinak.

(5) Držitel evidenčního koně jest povinen evidenční list pečlivě uschovati a ke všem úředním jednáním týkajícím se evidenčních koní jej s sebou přinést; jest povinen též při pozdější klasifikaci koní evidenční list klasifikační komisi vrátiti. Evidenční list může býtí vojenskou správou kdykoliv vyměněn anebo zrušen.

(6) Veškeré změny s evidenčními koňmi uvedené v tomto paragrafu nutno oznámiti do osmi dnů obecnímu (městskému) úřadu místa stálého pobytu držitele koně.

(7) Zcepení-li evidenční kůň aneb je-li zjevně a trvale nezpůsobilý ke každé službě vojenské, ztratí-li se nebo je-li teprve po provedené klasifikaci o něm rozhodnuto, že jest od povinného odevzdání osvobozen, buď to držitelem oznámeno obecnímu (městskému) úřadu; k hlášení buď připojen evidenční list. Stejně jest postupovati, jestliže nastane některý z důvodů osvobozovacích uvedených v § 13, odst. 1 u evidenčního koně teprve po klasifikaci; důvod osvobozovací jest v tomto případě přiměřeně prokázati.

(8) Přejde-li evidenční kůň k trvalému pobytu do jiné obce, musí držitel koně tuto změnu ohlásiti oběma obecním (městským) úřadům.

(9) Přejde-li evidenční kůň v držení jiného držitele, musí mu býtí zároveň odevzdán evidenční list, čímž přecházejí na nového držitele všechny povinnosti vyplývající z tohoto zákona. Dřívější i nový držitel musí odevzdání a převzetí evidenčního koně oznámiti; jméno a bydliště nového držitele musí býtí oznámeno jak tímto tak i dřívějším držitelem. Hlášením podle tohoto paragrafu jest nový držitel povinen i tehdy, když z odevzdaného dobytčího pasu je zřejmo, že kůň jest evidenční.

(10) Okolnost, že kůň jest evidenční, jest vyznačiti v dobytčím pasu při jeho vyhotovení. Úřad povolaný k vyhotovení dobytčího pasu jest povinen, jakmile uplyne platnost

pasu, se přesvědčiti, byl-li evidenční kuň prodán, a oznámiti ihned případnou změnu vojenským úřadům prostřednictvím okresního úřadu.

§ 20 a).

Zvláštní ustanovení o služebních koních jízdních zbraní, kteří přešli do vlastnictví soukromých uživatelů.

(1) Služební koně jízdních zbraní, kteří byli podle zvláštních předpisů vydaných ministerstvem národní obrany odevzdáni do soukromého užívání a přešli po uplynutí stanovené doby a splnění ostatních podmínek do neomezeného vlastnictví uživatele, pokládají se ode dne odevzdání do tohoto vlastnictví až do nejbližší klasifikace koní za koně evidenční bez zvláštního klasifikačního řízení.

(2) Uživatelům takových koní vydá příslušný vojenský útvar při jich odevzdání do vlastnictví evidenční list a o jeho vydání uvědomí příslušný okresní úřad a velitelství evidence koňstva.

(3) Cenu koní, o nichž je řeč v tomto paragrafu, stanoví komise, složená z velitele útvaru, který koně do soukromého užívání vydává, nebo jeho zástupce a z důstojníka veterináře téhož útvaru při poslední prohlídce koně, dokud je ještě ve vlastnictví vojenské správy, a to podle směrných cen, stanovených pro poslední klasifikaci koní. Nesouhlasí-li držitel se stanovenou směrnou cenou, bude stanovena obecná cena koně odhadem podle ustanovení § 19, odst. 2, při čemž členy odhadní komise jsou velitel dotčeného útvaru nebo jeho zástupce, důstojník veterinář tohoto útvaru a přísežný odhadce z místa posádky, určený okresním úřadem. K odhadu je držitel povinen předvésti koně včas na místo určené předsedou odhadní komise, a to na své útraty; nepředvede-li koně k odhadu, platí jako cena tohoto koně stanovená směrná cena. Stanovená cena (směrná neb odhadní) se zapisuje do evidenčního listu.

§ 21.

Povolání evidenčních koní.

(1) Evidenční koně se odevzdávají vojenské správě, jakmile bylo nařízeno povolání koní (§ 5, odst. 2).

(2) K odevzdání evidenčních koní určí zemské vojenské velitelství v dohodě se zemským úřadem pro každý odvodní okres podle počtu evidenčních koní jedno nebo více přejímacích míst, a to s náležitým zřetěním k vojenským

zájmům, jakož i k tomu, aby bylo umožněno každému držiteli odevzdati koně v nejkratší době bez dlouhých cest.

§ 22.

Předvedení a převzetí evidenčních koní.

(1) Na nařízené povolání koní jest každý držitel povinen předvésti a odevzdati nebo dáti předvésti a odevzdati své evidenční koně v stanovenou dobu na místo přejímací, a to řádně okované a opatřené dobrou ohlávkou a ohlávkovým provazem; kromě toho jest držitel povinen odevzdati na místě odevzdacím krmivo ve výměře stanovené evidenčním listem. Není-li možno držiteli evidenčního koně předvésti jej osobně nebo zástupcem, jest povinen to ihned ohlásiti obecnímu (městskému) úřadu místa pobytu; obecní starosta místa pobytu určí z osob, jež nejsou povinny nastoupiti do činné služby vojenské, vhodnou osobu, jež úkon obstará; osoba tato jest povinna, nemá-li důvodů, jež by ji podle § 5 zákona ze dne 26. prosince 1912, č. 236 ř. z., o válečných úkonech, pokud se týče zák. čl. LXVIII/1912 o válečných úkonech, osvobozovaly od osobních úkonů válečných, rozkazu vyhověti.

(2) Držitel evidenčního koně hradí náklady spojené s dopravou a stravováním koně až do místa odevzdání ze svého; totéž platí o zpětné dopravě koní nepřevzatých.

(3) Evidenční koně přejímají se vojenskou správou v přejímacím místě komisionálně. Přejímací komise jsou složeny ze zástupce vojenské správy jako předsedy, ze zvěrolékaře (§ 17, odst. 2), ze člena obecního zastupitelstva obce, ze které jsou koně předváděni, a ze člena obecního zastupitelstva obce, ve které se evidenční koně přejímají (místa přejímacího). Vojenský zástupce převezme ihned v odevzdacím místě předvedené koně evidenční podle válečné potřeby. Evidenční koně nepřevzatí zůstanou, pokud nebyli uznáni nezpůsobilými, v moci držitelově, až budou převzati vojenskou správou podle tohoto zákona.

(4) Evidenční koně přejímá vojenská správa buď do vlastnictví nebo do používání. Náhradu za používání koní evidenčních stanoví vládní nařízení. Za evidenční koně převzaté do vlastnictví, jakož i za evidenční koně, jež vojenská správa převezme později do vlastnictví nebo jež podle § 12, odst. 1 přejdou po šedesátidenním používání po zákonu do jejího vlastnictví, jest vojenská správa povinna zaplatiti obecnou cenu stanovenou podle § 19, při čemž v posledních dvou případech jest za-

počísti náhradu za používání koní do celkové částky podle ustanovení § 6, odst. 3.

(5) Držitelům evidenčních koní náleží za krmivo, jež s sebou přinesli a vojenské správě odevzdali, přiměřená náhrada, jejíž výši stanoví vládní nařízení.

(6) Držitelům koní odeberou se při převzetí koní prvopisy evidenčních listů a vydají se jim jejich opisy, které musí obsahovati potvrzení o převzetí koní, jakož i uvedení příslušné částky peněžité (za koně i krmivo).

(7) Příslušné peněžité částky vyplácí se způsobem vyznačeným v evidenčním listě do tří měsíců od převzetí.

(8) Vojenská správa neručí až do převzetí koní jejich držitelům za škody vzniklé na koních cestou k přejímacímu místu a zpět nebo na něm.

§ 23.

Klasifikace koní v mobilisaci.

(1) Má-li býti za mobilisace nebo ve válce provedena klasifikace koní dosud neklasifikovaných, platí pro ni ustanovení §§ 16 až 19; rovněž pro vydání evidenčních listů platí tatáž ustanovení jako v míru (§ 20).

(2) Obecné ceny při klasifikaci prováděné za mobilisace určí se odhadem podle zásad uvedených v § 19, odst. 2; směrné ceny v tomto případě stanoví se zřetelem k průměrným obecným cenám koní, platným v době klasifikace, ministerstvo národní obrany po slyšení ministerstva zemědělství a ministerstva financí.

(3) Je-li toho zapotřebí, lze s klasifikací koní za mobilisace provést zároveň ihned povolání a odevzdání (převzetí) koní. V tomto případě jest určit v jednom odvodním okrese podle potřeby i více klasifikačních (zároveň odevzdacích) míst, aby každý držitel mohl předvésti a odevzdati koně v nejkratší době a bez dlouhých cest.

§ 24.

Zákaz přesunu evidenčních koní.

(1) Vývoz evidenčních koní do ciziny bez souhlasu ministerstva národní obrany jest zakázán.

(2) Vládním nařízením mohou býti zakázány přesuny evidenčních koní z jejich odvodních okresů, je-li toho z vojenských důvodů zapotřebí; tento zákaz jest ihned zrušiti pro všechny neb jednotlivé okresy, jakmile to vojenské zájmy dovolí.

(3) Po čas klasifikace koní v odvodním okrese jest přesun koní z jedné obce do druhé zakázán.

§ 25.

Povolání evidenčních koní na mobilizační cvičení na zkoušku.

(1) V jednotlivých odvodních okresech může býti v míru nařízeno s náležitým zřením k hospodářským poměrům a zájmům držitelů koní výjimečné povolání evidenčních koní na mobilizační cvičení na zkoušku. O povolání tomto rozhoduje ministerstvo národní obrany po dohodě s ministerstvem financí, ministerstvem vnitra a ministerstvem zemědělství; povolání samo pak provede vojenská správa doručením příslušného povolávacího lístku.

(2) Je-li nařízeno toto výjimečné povolání evidenčních koní na mobilizační cvičení na zkoušku, jest držitel evidenčního koně povinen předvésti jej na přejímací místo uvedené v povolávacím lístku, který mu dodá vojenská správa.

(3) Na přejímacím místě se vrátí evidenční koně po prohlédnutí vojenským zástupcem buď ihned držitelům anebo se podrží k mobilizačním cvičením, která se však mohou týkat, pokud jde o doplnění stavu koní, jen jednotlivých vojenských útvarů, jež určí zemské vojenské velitelství.

(4) Za koně k mobilizačním cvičením podržené dostane se držitelům přiměřená náhrada. Výši této náhrady stanoví vládní nařízení.

ČÁST III.

Zvláštní ustanovení o požadování vozidel pro zvířecí potah, neevidenčních koní a ostatních tažných zvířat s příslušenstvím.

§ 26.

Předmět požadování.

(1) K účelům uvedeným v § 1 mohou býti požadována všechna vozidla pro zvířecí potah, dále koně (§ 12, odst. 2), pokud nejsou koňmi evidenčními, jakož i ostatní tažná zvířata s příslušnými postroji, jezdeckým anebo soumarským výstrojem (po případě i tyto postroje a výstroje samy), pokud nejsou tyto předměty podle zákona osvobozeny (§ 27); předměty tyto se nazývají v této části zkrátka „dopravní prostředky“.

(2) Držitelé požadovaných předmětů uvedených v předchozím odstavci jsou povinni za náhradu požadované předměty buď dáti k po-

užívání nebo přenechati do vlastnictví státu (vojenské správě), jakmile je nařízeno politickým úřadem povolání dopravních prostředků (§ 5, odst. 2).

(3) Požadování jest omeziti na nejnutnější míru.

§ 27.

Osvobozené dopravní prostředky.

(1) Kromě koní osvobozených podle § 13 a kromě dopravních prostředků uvedených v § 4, odst. 1 jsou dále od povinného odevzdání osvobozena:

a) vozidla, jichž jest nezbytně zapotřebí k dopravě pošty,

b) vozidla, jichž nezbytně potřebují duchovní, lékaři a zvěrolékaři k výkonu svého povolání na venkově, ale ne více než po jednom vozidlu,

c) vozidla nezbytně nutná pro policii, zdravotní službu a stálé hasičstvo,

d) nezbytně potřebná vozidla státních úřadů a ústavů,

e) všechna tažná zvířata, u nichž jsou splněny podmínky § 13, za kterých jsou osvobozeni koně od povinného odevzdání.

(2) O osvobození dopravních prostředků uvedených v předchozím odstavci rozhodují úřady uvedené v § 13, odst. 5.

(3) Kromě případů uvedených v odstavci 1 může ministerstvo národní obrany po slyšení příslušného odborného ministerstva osvoboditi od povinného odevzdání dopravní prostředky, jichž jest nezbytně zapotřebí pro podniky sloužící válečným účelům.

§ 28.

Úhrada potřeby dopravních prostředků.

O stanovení úhrnné potřeby dopravních prostředků pro případ mobilisace, jakož i rozvrhu této potřeby na jednotlivé územní oblasti platí obdobně ustanovení § 14.

§ 29.

Příhláška a soupis dopravních prostředků.

(1) Dopravní prostředky se přihlašují v době stanovené v § 15. Držitelé jejich jsou povinni — vyjímajíc případy uvedené v § 4, odst. 1 a § 11 — ohlásiti obecnímu (městskému) úřadu místa svého pobytu počet a druh svých dopravních prostředků. Chce-li

držitel uplatňovati některý z osvobozovacích důvodů, jest povinen to v přihlášce uvést a potřebné doklady předložiti.

(2) Na základě těchto přihlášek provede se soupis (sčítání) těchto dopravních prostředků.

§ 30.

Prohlídka dopravních prostředků.

Vojenská správa jest oprávněna dáti prohlédnouti svým zástupcem přihlášené dopravní prostředky; chce-li tak učiniti, musí o tom zpravití závčas obecní (městský) úřad dotčené obce, aby mohl býti vyslán zástupce této obce k prohlídce. Držitel dopravních prostředků jest povinen, jakmile ho obecní (městský) úřad o prohlídce zpravití, učiniti všechna potřebná opatření, aby prohlídka mohla býti nerušeně provedena.

§ 31.

Povolání a převzetí dopravních prostředků.

(1) Podle provedeného soupisu dopravních prostředků a s náležitým zřetěním k hospodářským poměrům a stejnoměrnému zatížení všech držitelů dopravních prostředků rozvrhne okresní úřad počet dopravních prostředků, jež z okresu mají býti odevzdány, na jednotlivé obce, načež obecní starosta, přihlížeje k týmž okolnostem, určí držitele dopravních prostředků, kteří po vyhlášení povolání dopravních prostředků jsou povinni své dopravní prostředky předvésti na přejímací místo, a budou-li uznány za způsobilé, odevzdati je vojenské správě.

(2) Držitelé dopravních prostředků uvedených v předchozím odstavci jsou povinni, jakmile jest vyhlášeno povolání dopravních prostředků, tyto neprodleně předvésti nebo dáti předvésti v stavu způsobilém k vojenské službě do přejímacích míst s příslušným výstrojem, a je-li to požadováno, též s krmivem v předepsaném množství. Není-li držitelé možno předvésti dopravní prostředek osobně nebo zástupcem, dlužno postupovati podle ustanovení § 22, odst. 1.

(3) Náklady spojené s dopravou a zásobováním až do přejímacího místa hradí držitel dopravního prostředku ze svého; ustanovení § 22, odst. 8 platí obdobně i pro tyto dopravní prostředky.

(4) Místa k přejímání dopravních prostředků určí zemské vojenské velitelství v dohodě se zemským úřadem podle ustanovení § 21, odst. 2.

(5) Na přejímacím místě převezme vojenská správa komisionálně po provedeném ocenění ty dopravní prostředky, které uzná za způsobilé. Složení přejímací komise jest obdobné jako složení komise klasifikační (§ 17, odst. 2) s tou změnou, že čtvrtým členem jest člen obecního zastupitelstva obce, ve které se dopravní prostředky přejímají; odhadce určí a do přísahy (slibu) vezme okresní úřad. O způsobilosti dopravních prostředků k vojenské službě rozhoduje zástupce vojenské správy.

(6) Směrné ceny pro dopravní prostředky převzaté vojenskou správou do vlastnictví určí pro každý druh se zřetelem k průměrným obecným cenám ministerstvo národní obrany po slyšení ministerstva financí a ministerstva zemědělství; ceny tyto jest oznámiti před počátkem úřadování. Nesouhlasí-li držitel dopravního prostředku s touto cenou, zjistí se jeho obecná cena odhadem podle zásad uvedených v § 19, odst. 2. Proti stanovení této ceny není opravných prostředků.

(7) Náhradu za dopravní prostředky převzaté vojenskou správou jen do používání stanoví vládní nařízení. Převezme-li vojenská správa dopravní prostředek původně pouze do používání převzatý dodatečně do vlastnictví, jest povinna zaplatiti za něj obecnou cenu, podle ustanovení předchozího odstavce zjištěnou, již měl tento dopravní prostředek při převzetí do používání, při čemž jest však započísti náhradu za používání dopravního prostředku do celkové částky podle ustanovení § 6, odst. 3.

(8) Za přinesené krmivo se poskytne držitelům dopravních prostředků náhrada podle § 22, odst. 5.

(9) Držitelé dopravních prostředků dostanou při odevzdání stvrzenku o převzetí dopravního prostředku vojenskou správou, v níž jest uvedena též částka, jež jim za převzatý předmět přísluší.

(10) O zaplacení příslušných částek platí ustanovení § 22, odst. 7.

(11) O povolání dopravních prostředků na mobilizační cvičení na zkoušku platí obdobné ustanovení § 25; před převzetím dopravních prostředků jest stanoviti jejich cenu obdobně podle ustanovení § 19.

ČÁST IV.

Zvláštní ustanovení o požadování motorových vozidel.

§ 32.

Předmět požadování.

(1) K účelům uvedeným v § 1 mohou býti

požadovány všechny osobní i nákladní automobily, motorové vlaky, motorová kola a všechny druhy vozidel uváděných do pohybu motorickou silou — nepohybují-li se po kolejnicích — jakož i přívěsné vozy (a to u všech druhů vozidel s karoserií i pouhé chassis), pokud nejsou podle § 33 osvobozeny; pro tyto předměty používá tento zákon hromadného označení „motorová vozidla“. Vedle motorových vozidel mohou býti od jich držitelů požadovány náhradní součástky a pohonné hmoty v množství uvedeném v § 40, odst. 4.

(2) Držitelé předmětů uvedených v předchozím odstavci jsou povinni za náhradu požadované předměty buď dáti k používání nebo přenechat do vlastnictví státu (vojenské správě), jakmile je nařízeno politickým úřadem povolání motorových vozidel (§ 5, odst. 2).

§ 33.

Osvobozená motorová vozidla.

(1) Mimo případy uvedené v § 4, odst. 1 budou za podmínek dále stanovených od povinného odevzdání podle tohoto zákona osvobozena motorová vozidla:

a) jichž se používá k osobní potřebě presidenta republiky neb jeho náměstka, předsedů sněmoven, členů vlády a předsedy nejvyššího účetního kontrolního úřadu,

b) jichž jest nezbytně zapotřebí k dopravě pošty,

c) jichž jest nezbytně zapotřebí pro zdravotní službu a pro stálé hasičstvo.

(2) Kromě případů uvedených v předchozím odstavci může ministerstvo národní obrany po slyšení příslušného odborného ministerstva osvoboditi od povinného odevzdání motorová vozidla, jichž ponechání v původním určení jest z jiných závažných veřejných důvodů (bez újmy potřeb vojenské správy) nezbytně zapotřebí.

(3) Držitelé motorových vozidel uvedených v předchozích odstavcích, chtějí-li uplatňovati nárok na osvobození motorového vozidla, musí tak učiniti ihned, jakmile vozidla přejdou do jich používání; zároveň musí prokázati důvod osvobození.

(4) O osvobození podle odstavce 1 rozhoduje okresní úřad stanoviště motorového vozidla a v druhé stolici zemský úřad v dohodě se zemským vojenským velitelstvím.

(5) Na nově vyrobená motorová vozidla uložená ve skladech továrních nebo zastupitelských se ustanovení této části nevztahují. O tom, jak se vedou tato vozidla v patrnosti

a jak se pro vojenské účely za mobilisace a ve válce požadují, obsahuje bližší ustanovení vládní nařízení.

§ 34.

Úhrada potřeby motorových vozidel.

(1) Úhrnou potřebu motorových vozidel stanoví ministr národní obrany (§ 2).

(2) O rozvržení této potřeby platí obdobně ustanovení § 14, odst. 2 a 3 s tou odchylkou, že rozvržení potřeby motorových vozidel na jednotlivé územní oblasti provedou zemská vojenská velitelství po slyšení zemských úřadů; směrnice pro zemská vojenská velitelství a zemské úřady vydá ministr národní obrany v dohodě s ministrem vnitra po slyšení ministra veřejných prací. Územní oblasti, na něž se provádí rozvržení potřeby motorových vozidel, shodují se s oblastmi divisí (evidenční oblasti motorových vozidel).

§ 35.

Evidence, přihláška a soupis motorových vozidel.

(1) Evidenci motorových vozidel pro účely tohoto zákona provádí vojenská správa zpravidla podle rejstříku motorových vozidel, vedeného podle předpisů o jízdě motorovými vozidly. Okresní (státní policejní) úřady jsou povinny za tím účelem dodat vojenské správě opis (průpis) rejstříku a oznamovati doplňky a změny v rejstříku provedené.

(2) Vyžadují-li toho vojenské zájmy, může býti nařízen ministerstvem národní obrany v dohodě s ministerstvem vnitra soupis (sčítání) motorových vozidel, který se provede podle přihlášek motorových vozidel.

(3) Přihlášku k soupisu (sčítání) podle odstavce 2 jsou povinni učiniti držitelé motorových vozidel — vyjma případy uvedené v § 4, odst. 1 a § 11 — u okresního úřadu místa stanoviště vozidla. Přihláška musí obsahovati oznámení o počtu a druhu motorových vozidel. Okresní úřad stanoví vyhláškou, jakým způsobem a ve které lhůtě má býti přihláška podána.

§ 36.

O způsobilosti motorových vozidel k vojenské službě vůbec a o jejich klasifikaci zvláště.

(1) Za způsobilá k vojenské službě se již ze zákona pokládají všechna nová motorová vozidla, jakmile přejdou do používání, aniž bylo

třeba jejich způsobilost k této službě zvláštním řízením zjišťovati.*)

(2) Ukáže-li se toho potřeba, může býti ministerstvem národní obrany v dohodě s ministerstvem vnitra nařízena ke zjištění způsobilosti k vojenské službě klasifikace motorových vozidel. Místo a čas klasifikace určí zemský úřad v dohodě s příslušným zemským vojenským velitelstvím podle potřeby, s náležitým zřením ke klimatickým a hospodářským poměrům příslušných oblastí; klasifikace tato bude se prováděti zpravidla v oblasti jednoho okresního úřadu pro několik okresních úřadů. Provádění klasifikace jest ve všech obcích způsobem v místě obvyklým vyhlásiti.

(3) Každý držitel motorového vozidla jest povinen sám anebo svým zástupcem motorové vozidlo předvésti ke klasifikační komisi (§ 37), předložiti při tom příslušné úřední vysvědčení o typu (certifikát) a podrobiti vozidlo předepsanému klasifikačnímu řízení, pokud není podle § 33, odst. 2 a 4 pravoplatně osvobozeno; je-li předvedení některého motorového vozidla naprosto nemožné, buďte o tom příslušné doklady předloženy okresnímu úřadu místa stanoviště motorového vozidla před klasifikací; tento úřad rozhodne v dohodě s příslušným vojenským automobilním útvarem o tom, zda má býti vozidlo předvedeno ke klasifikaci dodatečně. Nebylo-li toto vozidlo předvedeno ani ke klasifikaci dodatečně, provede se klasifikace smíšenou komisí na útraty držitelovy na místě samém. Totéž platí v případech; kdy motorové vozidlo nebylo předvedeno k řádné klasifikaci a nebyly jeho držitelem předloženy doklady o tom, že předvedení bylo nemožné. O povinnosti držitele motorových vozidel hraditi útraty spojené s prováděním klasifikace smíšenou komisí, jakož i o výši těchto útrat rozhodne okresní úřad místa stanoviště motorového vozidla v dohodě s příslušným vojenským automobilním útvarem. Má-li býti provedena klasifikace motorového vozidla na místě samém, jest držitel povinen, jakmile je o tom zpraven, zaříditi vše potřebné, aby v určený den mohla býti prohlídka nerušeně provedena. O složení smíšené komise uvedené v tomto odstavci platí tytéž předpisy jako o složení komise klasifikační (§ 37).

(4) Držitel hradí náklady spojené s předvedením motorového vozidla ze svého.

*) Poznámka: Za způsobilá k vojenské službě se ze zákona pokládají a evidenčními listy budou podělena též motorová vozidla, která nejsou v den vyhlášení zákona č. 25/1936 Sb. z. a n. v používání déle než po dobu dvou let (čl. II zák. č. 25/1936 Sb. z. a n.).

(5) Vojenská správa neručí za škody způsobené na motorových vozidlech cestou ke klasifikační komisi a zpět nebo na místě klasifikačního řízení.

§ 37.

Složení klasifikačních komisí.

(1) Klasifikace motorových vozidel se provádí před klasifikační komisí.

(2) Členy této komise jsou:

- a) zástupce okresního úřadu jako předseda,
- b) zástupce vojenské správy.

§ 38.

Klasifikační řízení.

(1) Při klasifikaci se roztrídí předvedená motorová vozidla podle své způsobilosti k vojenské službě.

(2) O způsobilosti k vojenské službě rozhoduje zástupce vojenské správy, který klasifikuje motorová vozidla takto:

- a) způsobilé pro polní službu,
- b) způsobilé pro službu v zápolí,
- c) zatím nezpůsobilé a
- d) úplně nezpůsobilé.

(3) Proti klasifikačnímu rozhodnutí není opravného prostředku.

(4) Klasifikační rozhodnutí platí až do nejbližší příští klasifikace, nebyl-li evidenční list vojenskou správou zrušen podle ustanovení § 39, odst. 3 (§ 20, odst. 5) již předtím.

§ 39.

Evidenční list.

(1) Pro každé nové motorové vozidlo (§ 36, odst. 1) vydá vojenská správa držiteli evidenční list. Evidenční list se vydá též pro každé motorové vozidlo, jehož způsobilost k vojenské službě byla zjištěna klasifikačním řízením; v tomto případě vydá však evidenční list držiteli klasifikační komise. Vydá-li evidenční list vojenská správa, uvědomí o tom příslušný okresní úřad.

(2) V evidenčním listu jest vedle popisu a stanoviště vozidla, jména a bydliště držitele a jiných potřebných dat vyznačiti též výstroj a náhradní součásti přináležející k vozidlu.

(3) O evidenčních listech vydaných držiteli motorového vozidla, jakož i o povinnostech, jež má držitel evidenčního motorového vozidla, platí obdobně ustanovení § 20, odst. 2, 4 až 6, odst. 7, první věty, odst. 8 a 9, pokud zákon

nestanoví jinak; oznámení, o nichž se zmiňuje § 20, je držitel motorového vozidla povinen činiti u okresního úřadu stanoviště vozidla.

§ 40.

Povolání a převzetí motorových vozidel.

(1) Evidenční motorová vozidla se odevzdávají vojenské správě, jakmile bylo nařízeno povolání motorových vozidel, v rozsahu a pořadí stanoveném vyhláškou.

(2) O určení přejímacích míst platí ustanovení § 21, odst. 2 s tou odchylkou, že přejímání motorových vozidel se provádí v jednom nebo podle potřeby na více přejímacích místech z oblasti celé divise.

(3) Držitelé evidenčních motorových vozidel jsou povinni podle ustanovení vyhlášky svoje evidenční motorová vozidla ve stanovenou dobu předvésti buď sami anebo svými zástupci na přejímací místo s příslušným výstrojem. Není-li držiteli možno motorové vozidlo osobně neb zástupcem předvésti, jest povinen učiniti o tom ihned hlášení okresnímu úřadu místa stanoviště motorového vozidla, jež o tom zpraví příslušný vojenský úřad (velitelství) za účelem dalšího opatření.

(4) Spolu s evidenčními motorovými vozidly jsou jejich držitelé povinni odevzdati vojenské správě na místě přejímacím výstroj a náhradní součástky, počítaje v to i náhradní pneumatiky, v množství uvedeném v evidenčním listu, jakož i pohonné hmoty v množství potřebném na jízdu 300 km. Nemá-li držitel motorového vozidla v době odevzdání potřebného množství výstroje, náhradních součástek a pohonných hmot, jest povinen si je opatřiti, aby je mohl vojenské správě na místě přejímacím odevzdati.

(5) Na přejímacím místě se prohlédnou komisionálně předvedená motorová vozidla; u těch pak, jež zástupce vojenské správy neodmítne jako nezpůsobilá, zjistí se komisionálně obecná cena motorového vozidla s výstrojem. Přejímací komise je složena ze zástupců okresního úřadu jako předsedy, jednoho zástupce vojenské správy, jednoho zástupce finanční správy a jednoho odhadce, ustanoveného zemským úřadem z výrobců motorových vozidel nebo z kruhů automobilních odborníků; odhadce vezme do přísahy (slibu) okresní úřad, v jehož obvodu přejímací komise úřaduje. Při stanovení obecné ceny motorového vozidla s výstrojem předseda přejímací komise nehlasuje. Nejsou-li členové

přejímací komise o ceně jednotni, rozhoduje především většina hlasů; jsou-li všichni členové rozdílného názoru, platí průměr cen naznačený jednotlivými členy komise. Obecná cena odhadem stanovená nesmí převyšovati směrné ceny, jež pro jednotlivé typy motorových vozidel s výstrojem se zřetelem na dobu používání stanoví ministerstvo národní obrany po slyšení ministerstva veřejných prací a ministerstva financí. Tyto směrné ceny lze přestoupiti jen tehdy, když má vozidlo zvláštní zařízení, po případě vybavení; v tomto případě jest přihlížeti při celkovém odhadu na toto zařízení (vybavení) se zřetelem k jeho obecné hodnotě. Proti stanovení ceny není opravného prostředku.

(6) Motorová vozidla se přejímají zpravidla do používání; náhradu za používání jich stanoví vládní nařízení. Vojenská správa je však oprávněna převzít požadovaná motorová vozidla buď ihned anebo později do vlastnictví. Evidenční vozidla, jež nebyla vojenskou správou převzata, zůstanou, pokud nebyla uznána nezpůsobilými, v moci držitelově, až budou převzata vojenskou správou podle tohoto zákona.

(7) Převezme-li vojenská správa motorové vozidlo ihned do vlastnictví, jest povinna zaplatiti za ně cenu stanovenou podle odstavce 5. Převezme-li motorové vozidlo do vlastnictví teprve dodatečně, jest povinna zaplatiti za ně rovněž cenu stanovenou podle odstavce 5, přičemž jest však náhradu za používání motorového vozidla započísti do celkové částky podle ustanovení § 6, odst. 3.

(8) Za převzaté náhradní součástky a pohonné hmoty zaplatí vojenská správa náhradu stanovenou obdobně podle týchž zásad, podle nichž se stanoví náhrada za motorová vozidla (odstavec 5).

(9) O zaplacení příslušných peněžitých částek platí ustanovení § 22, odst. 7.

(10) Vojenská správa neručí až do převzetí motorových vozidel jejich držitelům za škody způsobené na motorových vozidlech cestou k místu přejímacímu a zpět nebo na místě tomto, leč by bylo výjimečně předvedení provedeno vzhledem k odstavci 3 orgány vojenské správy.

§ 41.

Zákaz vývozu motorových vozidel a jich součástí.

(1) Vládním nařízením může býti, je-li toho z vojenských důvodů zapotřebí, zakázáno, aby motorová vozidla a jich součástky byly vyváženy do ciziny. Zákaz tento může býti vydán

pro oblast celého státu neb jen některé územní oblasti a buď ihned odvolán, jakmile to vojenské zájmy dovolí.

(2) Po vyhlášení mobilisace jest vývoz motorových vozidel a jich součástí do ciziny bez svolení ministerstva národní obrany zakázán.

§ 42.

Povolání evidenčních motorových vozidel na mobilizační cvičení na zkoušku.

(1) V jednotlivých územních oblastech může býti v míru nařízeno s náležitým zřetlem k hospodářským poměrům a zájmům držitelů motorových vozidel výjimečné povolání motorových vozidel na mobilizační cvičení na zkoušku. O povolání tomto rozhoduje ministerstvo národní obrany po dohodě s ministerstvem financí, ministerstvem vnitra a ministerstvem veřejných prací; povolání samo pak provede vojenská správa doručením příslušného povolávacího lístku.

(2) Je-li takovéto výjimečné povolání motorových vozidel nařízeno, jest držitel povinen předvésti motorová vozidla na přejímací místo uvedené v povolávacím lístku; jinak platí obdobně ustanovení § 25.

(3) Před převzetím motorového vozidla jest zjistiti jeho obecnou cenu obdobně podle ustanovení § 40, odst. 5.

(4) Za přenechání motorového vozidla na mobilizační cvičení dostane se držiteli přiměřená náhrada, jejíž výši stanoví vládní nařízení.

ČÁST V.

Zvláštní ustanovení o požadování letadel.

§ 43.

Předmět požadování a přihláška k soupisu.

(1) K účelům uvedeným v § 1 mohou býti — vyjímajíc případy uvedené v § 4, odst. 1 — za přiměřenou náhradu požadována všechna letadla a letecký i provozní materiál k nim potřebný (letecké motory, motory záložní, náhradní součásti motorů i draků, radio-telegrafická zařízení letadlová, nářadí, benzín, oleje, tuky), a to buď do vlastnictví vojenské správy neb jen k používání. Požadována mohou býti nejen letadla, jichž domovský přístav jest v oblasti Československé republiky, nýbrž i letadla, jež v době mobilisace jsou na státním území, aniž by tu měla domovského přístavu, jakož i letadla uložená v továrních a zastupitelských skladech.

(2) Držitelé letadel, kteří obdrží koncesi k živnostenskému provádění vzdušné dopravy, jakož i držitelé ostatních soukromých letadel jsou povinni — s výjimkou uvedenou v § 4, odst. 1 a v § 11 — předkládati každého čtvrt roku ve lhůtách, jež stanoví vládní nařízení, seznam leteckého a provozního materiálu uvedeného v odstavci 1, jakož i seznam používaných hangarů, letišť a dílen s uvedením množství a stavu.

(3) O tom, jak se vedou v patrnosti nově vyrobená letadla uložená ve skladech továrních neb zastupitelských, stanoví vládní nařízení.

(4) Za podmínek uvedených v § 42 mohou býti podle ustanovení tam uvedených povolána na mobilizační cvičení na zkoušku též letadla.

§ 44.

Prohlídka letadel a leteckého materiálu.

(1) Vojenská správa jest oprávněna provést prohlídku letadel a ostatního leteckého materiálu uvedeného v předchozím paragrafu. Den prohlídky přihlášených letadel (materiálu) v domovském přístavu stanoví na žádost vojenské správy okresní úřad, v jehož oblasti je domovský přístav letadla. Politický úřad zpraví o prohlídce držitele letadla, jenž jest povinen zařídit vše potřebné, aby v určený den mohla býti nařízená prohlídka nerušeně provedena.

(2) Prohlídku provádí komise složená ze zástupce okresního úřadu jako předsedy a zástupce vojenské správy; o způsobilosti letadla k vojenské službě rozhoduje zástupce vojenské správy. Podrobnosti určuje vládní nařízení.

(3) Aby mohla býti provedena prohlídka letadel, jež jsou v době mobilisace na státním území, aniž by tu měla domovského přístavu, jest jejich držitel povinen učiniti neprodleně ministerstvu národní obrany hlášení o tom, kde jsou tato letadla uložena.

(4) Držitelé letadel, jež byla klasifikována jako způsobilá k vojenské službě, dostanou evidenční list, o němž platí obdobně ustanovení uvedená v § 39; rovněž o povinnostech držitele evidenčního letadla platí obdobně ustanovení uvedeného paragrafu. S prohlídkou letadel provedenou podle odstavce 3 může býti spojeno i jejich převzetí podle § 45.

(5) Letadla, která byla uznána nezpůsobilými ke službě vojenské, obdrží o tom ob-

dobné osvědčení, jaké předpisuje pro motorová vozidla ustanovení § 39, odst. 4.

§ 45.

Převzetí letadel.

(1) Držitelé letadel podělených evidenčním listem jsou povinni míti je ihned po povolání letadel (§ 5, odst. 2) pohotově připravená k odevzdání vojenské správě v přístavu, v němž v době povolání letadel jsou, nebo do něhož po tomto povolání přistanou; je-li tento přístav odchylný od přístavu domovského, budiž to držitelem neprodleně vojenské správě hlášeno.

(2) Spolu s plně vystrojeným letadlem jest jeho držitel povinen odevzdati vojenské správě pohonné hmoty nejméně v množství potřebném k jedné náplni. Nemá-li držitel letadla v době odevzdání uvedeného množství pohonných hmot, jest povinen si je opatřiti, aby je mohl vojenské správě zároveň s letadlem odevzdati.

(3) Letadla i ostatní letecký materiál převzeme na místě komise složená podle ustanovení § 44, odst. 2 a rozšířená o jednoho zástupce finanční správy a jednoho odhadce jmenovaného zemským úřadem. Dopravu (přelet) převzatého letadla (leteckých hmot) provede vojenská správa na svůj náklad. Jinak platí o převzetí letadel a jejich ocenění obdobně ustanovení § 40, pokud zákon nestanoví jinak.

(4) Za letadlo převzaté pouze do používání platí se náhrada stanovená vládním nařízením, a sice teprve ode dne, kdy bylo toto letadlo do používání vojenské správy převzato. Za pohonné hmoty, jež držitel letadla dodá, náleží mu náhrada, jejíž výši stanoví vládní nařízení.

(5) O výplatě příslušných peněžitých částek platí ustanovení § 22, odst. 7.

§ 46.

Zákaz vývozu letadel, motorů a jejich součástí.

(1) Vládním nařízením může býti, je-li toho z vojenských důvodů potřeby, zakázáno, aby letadla, motory a jejich součástky byly vyváženy do ciziny.

(2) Po vyhlášení mobilisace jest vývoz letadel, motorů a jejich součástí do ciziny bez svolení ministerstva národní obrany zakázán.

§ 47.

Z á k a z l e t ů .

(1) Je-li toho z vojenských důvodů zapotřebí, může býti používání letadel vládním nařízením omezeno, po případě vůbec zakázáno. Po vydání zákazu letů nesmí držitel letadla používat ani letadla ani leteckého a provozního materiálu uvedeného v § 43, odst. 1, ani s ním nějak nakládati bez povolení ministerstva národní obrany.

(2) Po vyhlášeném povolání letadel nejsou lety soukromých dopravních podniků a jiných soukromníků dovoleny; pokud jsou výjimečně možné se svolením ministerstva národní obrany, stanoví vládní nařízení.

(3) Za zastavení letecké dopravy nelze požadovati žádné náhrady.

Č Á S T V a .

Zvláštní ustanovení o požadování plavebních prostředků.

§ 47 a .

(1) K účelům uvedeným v § 1 mohou býti — vyjímajíc případy uvedené v § 4, odst. 1 — za přiměřenou náhradu požadovány plavební prostředky, jimiž se rozumějí plavidla všech druhů (osobní i vlečné lodi se strojním pohonem, tankové lodi motorové i vlečné, lodi bez strojního pohonu otevřené i zavřené, pramice pro dopravu uhlí, kamene a písku, přívozní pramice, loďky s užžitnou nosností větší než pro 5 osob, lodi obytné i měřičské, klouzavé čluny a pod.), plovoucí přístroje (hlubidla, beranidla, čerpadla a pod.), plovoucí závody (přístavní můstky, výtonidla, lodní mlýny a pod.) a provozní hmoty potřebné pro lodní provoz (uhlí, nafta, benzin, petrolej, olej, tuky a pod.), a to buď do vlastnictví vojenské správy nebo jen k používání. Požadovány mohou býti nejen plavební prostředky, jež jsou v době mobilisace na území Československé republiky (počítajíc v to i plavební prostředky uložené v loděnicích), nýbrž i plavební prostředky, které mají domovský přístav v republice Československé, avšak v době mobilisace jsou mimo československé státní území.

(2) Držitelé plavebních prostředků, kteří jsou oprávněni provozovati plavbu po živnostensku, jsou povinni předkládati každoročně ke dni 1. března zemskému vojenskému velitelství, v jehož obvodu je ředitelství nebo správa jejich podniku, podrobný seznam plavebních prostředků uvedených v odstavci 1, používaných jak na území Československé re-

publiky, tak i v cizině, jakož i seznam používaných loděnic a dílen na stavbu a opravu plavebních prostředků. Současně jsou povinni předkládati podrobné jmenovité seznamy veškerého u nich zaměstnaného plavebního personálu, stálého i dočasného. Po prvním předložení seznamu stačí, předloží-li se každoročně jen výkaz nastalých změn.

(3) Vládním nařízením může býti povinnost předkládati seznamy a výkazy uvedené v předcházejícím odstavci uložena i jiným držitelům plavebních prostředků, než o nichž je řeč v odstavci 2.

(4) K provádění tohoto paragrafu vede vojenská správa evidenci plavebních prostředků, při čemž použije též evidence vedené o plavidlech československým plavebním úřadem podle směrnic sjednaných mezi ministerstvem národní obrany a ministerstvem veřejných prací.

(5) Jinak platí o plavebních prostředcích, nestanoví-li tento zákon jinak, obdobně ustanovení části V.

(6) Prohlídku plavebních prostředků provádí komise, složená ze zástupců zúčastněných úřadů; tato komise stanoví též směrné ceny plavebních prostředků a zapíše je do evidenčních záznamů. Obecná cena plavebních prostředků stanoví se teprve při převzetí plavebních prostředků přejímací komisí, složenou ze zástupců zúčastněných úřadů; tato komise přibere k jednání jako poradce odborníka znalce, jehož před jednáním vezme do slibu. Složení, počet členů a místní působnost obou komisí stanoví vládní nařízení.

(7) Při převzetí plavebního prostředku je držitel povinen spolu s plavidlem vystrojeným podle řádu plavební policie odevzdati vojenské správě pohonné hmoty nejméně v množství potřebném k dosažení akčního radia toho onoho plavidla.

(8) Podrobnosti k provedení tohoto paragrafu stanoví vládní nařízení, jež vymezí zejména též podrobnosti plynoucí ze zvláštních vlastností plavebních prostředků a určí vzory seznamů a výkazů uvedených v odstavcích 2 a 3.

Č Á S T V I .

Trestní ustanovení.

§ 48.

Trestné činy, jež maří požadování dopravních prostředků.

(1) Kdo proti zákazu dopraví do ciziny evi-

denční koně, motorová vozidla, letadla, plavební prostředky nebo součástky některých z těchto dopravních prostředků (§ 24, odst. 1, §§ 41, 46 a § 47a, odst. 5),

kdo neoprávněně podnikne lety nebo plavbu (§ 47 a § 47a, odst. 5),

trestá se za přečin vězením od jednoho měsíce do jednoho roku.

(2) Kdo uvede dopravní prostředek do stavu nezpůsobilého k vojenské službě v úmyslu, aby tím zmařil jeho požadování, trestá se za přečin vězením od čtrnácti dnů do šesti měsíců.

(3) Kdo po nařízeném povolání neodevzdá dopravního prostředku pro vojenské účely (§§ 22, 31, 40, 45 a § 47a, odst. 5), trestá se za přečin vězením od osmi dnů do tří měsíců.

(4) Za přečiny uvedené v předcházejících odstavcích lze vedle trestu na svobodě uznati také na trest peněžitý od 200 Kč do 50.000 Kč.

(5) Pokus přečinu jest trestný.

(6) Ustanovení tohoto paragrafu platí jen potud, pokud nejde o čin přísněji trestný.

§ 49.

Ostatní trestné činy.

(1) Kdo nepředvede (osobně nebo zástupcem) dopravního prostředku ke klasifikaci (§ 16, odst. 3 a § 36, odst. 3), nebo při povolání na zkoušku (§ 25, odst. 2, § 31, odst. 11, § 42, odst. 2, § 43, odst. 5 a § 47a, odst. 5),

kdo neodevzdá s motorovým vozidlem výstroj, náhradní součástky a pohonné hmoty v předepsaném množství (§ 40, odst. 4),

kdo neodevzdá s letadlem pohonné hmoty v předepsaném množství (§ 45, odst. 2),

kdo neodevzdá s plavidlem příslušný výstroj a pohonné hmoty (zejména též pohonné hmoty v předepsaném množství) (§ 47a, odst. 7),

kdo neučiní potřebných opatření, aby prohlídka dopravního prostředku mohla býti provedena na místě samém (§ 30, § 36, odst. 3, § 44, odst. 1 a § 47a, odst. 5),

trestá se za přestupek pokutou do 10.000 Kč nebo vězením (uzamčením) do tří měsíců nebo obojím trestem.

(2) Kdo opomine hlásiti počet a druh dopravních prostředků k soupisu (§§ 15, 29, 35, 43, § 44, odst. 3 a § 47a, odst. 5), trestá se za přestupek pokutou u motorových vozidel, letadel a plavebních prostředků do 10.000 Kč, u ostatních dopravních prostředků do

1.000 Kč nebo vězením (uzamčením) do tří měsíců nebo obojím trestem.

(3) Kdo opomine hlásiti změny evidenčních dopravních prostředků, trvalý jejich převoz do jiné obce neb jejich převod na nového držitele (§ 20, odst. 6 a 7, § 39, odst. 3, § 44, odst. 4 a § 47a, odst. 2 a 5),

kdo opomine hlásiti, že mu není možno dopravní prostředek předvésti na přejímací místo (§ 22, odst. 1, § 31, odst. 2, § 40, odst. 3),

kdo opomine hlásiti, že jeho letadlo nebo plavební prostředek jest v jiném přístavě než domovském (§ 45, odst. 1 a § 47a, odst. 5),

trestá se za přestupek pokutou u motorových vozidel, letadel a plavebních prostředků do 5.000 Kč, u ostatních dopravních prostředků do 500 Kč nebo vězením (uzamčením) do jednoho měsíce.

(4) Kdo v předepsaném hlášení učiní nesprávné údaje, trestá se podle ustanovení odstavce 2 nebo 3 stejně jako ten, kdo opomine hlášení.

(5) Kdo bez omluvného důvodu nevyhoví rozkazu obecního starosty, předvésti za držitele dopravní prostředek na přejímací místo (§ 22, odst. 1, § 31, odst. 2), trestá se za přestupek pokutou do 3.000 Kč nebo vězením (uzamčením) do jednoho měsíce.

(6) Kdo nevyhoví povinností, jež mu ukládají ustanovení uvedená v §§ 20, 39, 44 a § 47a, odst. 5 ve příčině evidenčních listů,

kdo proti zákazu dopraví koně z odvodního okresu neb obce (§ 24, odst. 2 a 3),

kdo neodevzdá krmivo v předepsaném množství (§ 22, odst. 1 a § 31, odst. 2),

kdo nevyhoví povinností, jež mu ukládají ustanovení § 22, odst. 1 a § 31, odst. 2 ve příčině řádného okování koně, jeho opatření ohlávkou neb ohlávkovým provazem, nebo opatření dopravního prostředku příslušným výstrojem,

trestá se za přestupek pokutou do 500 Kč.

§ 50.

Tresty peněžité a pokuty.

(1) Tresty peněžité a pokuty uložené podle tohoto zákona připadají státu.

(2) Za nedobytný trest peněžitý jest vyměřiti náhradní trest vězení; jeho doba budiž stanovena podle zavinění a nepřevyšuj dohromady s hlavním trestem meze zákonné sazby.

(3) Za nedobytné pokuty (§ 49) budiž ulo-

žen trest vězení (uzamčení), a to za každých 50 Kč nebo zlomek této částky jeden den vězení (uzamčení). Byli-li vedle pokuty uloženy trest vězení (uzamčení) jako trest vedlejší, nesmí náhradní trest dohromady s uloženým vedlejším trestem vězení (uzamčení) přesahovati meze jeho zákonné sazby.

§ 51.

Podmínečné odsouzení.

U osob starších 18 let jest podmíněčné odsouzení vyloučeno, vyžaduje-li veřejný zájem výkonu trestu.

§ 52.

Příslušnost.

(1) Trestní řízení pro přečiny uvedené v § 48 náleží soudům.

(2) Trestati přestupky uvedené v § 49 přísluší, pokud vinník nepodléhá vojenské soudní pravomoci, politickým úřadům. Pokud má býti rozhodováno o odvoláních proti trestním nálezům v III. stolici, přísluší rozhodnutí ministerstvu národní obrany v dohodě s ministerstvem vnitra. Odvolání mají účinek odkladací.

§ 53.

Promlčení.

Stíhání přestupků uvedených v § 49 promlčuje se v šesti měsících; o promlčení přečinů uvedených v § 48 platí ustanovení trestních zákonů.

ČÁST VII.

Závěrečná ustanovení.

§ 54.

Osvobození od kolků a poplatků.

Veškerá podání i protokoly, přílohy a jinaké listiny, na provádění tohoto zákona se odnášející, jsou osvobozeny od kolků a poplatků.

§ 55.

Účinnost zákona a zrušení dřívějších zákonů.

(1) Tento zákon nabývá účinnosti v úpravě obsažené v této vyhlášce dnem vyhlášení.

(2) Tímto zákonem se zrušují všechny zákony a ustanovení, jež jsou s ním v odporu, tak zejména zákon ze dne 21. prosince 1912, č. 235 ř. z., o odvodu koní a povozů, zák. čl.

LXIX/1912, o odvodu koní a povozů, a císařské nařízení ze dne 9. února 1916, č. 34 ř. z., jímž se mění zákon č. 235/1912 ř. z.; zákon ze dne 26. prosince 1912, č. 236 ř. z., o válečných úkonech, a zák. čl. LXVIII/1912, o válečných úkonech, jsou však tímto zákonem nedotčeny.

§ 56.

Provedení zákona.

Zákon tento provede ministr národní obrany v dohodě s ministry vnitra, spravedlnosti, veřejných prací, financí, průmyslu, obchodu a živností a zemědělství.

27.

Vládní nařízení

ze dne 24. ledna 1936

o rozhodcích komisích pro stanovení cen stavebních hmot.

Vláda republiky Československé nařizuje podle čl. I zákona ze dne 21. června 1934, č. 109 Sb. z. a n., o mimořádné moci nařizovací, prodloužené zákonem ze dne 26. června 1935, č. 131 Sb. z. a n.:

§ 1.

(1) Pro stanovení výrobních a prodejních cen stavebních hmot zřizují se při zemských úřadech rozhodčí komise, a to v Praze pro zemi Českou, v Brně pro zemi Moravskoslezskou, v Bratislavě pro zemi Slovenskou a v Užhorodě pro zemi Podkarpatoruskou.

(2) Za stavební hmoty považují se suroviny, polotovary a tovary, jichž jest nezbytně potřeba k tomu, aby nová stavba byla zřízena a přivedena do stavu způsobilého k užívání.

(3) Výrobní cenou stavebních hmot rozumí se jejich cena na místě výroby, složená z hodnoty surovin, služebních požitků (mezd a platů), režie podnikatele a jeho podnikatelského zisku, prodejní cenou pak cena výrobní zvětšená o režii obchodníka, počítající v ní náklady spolehlivé, avšak nejkratší a nejlevnější dopravy, a jeho obchodní zisk.

§ 2.

(1) Rozhodčí komise podle § 1, odst. 1 zřídí se pro jednotlivá odvětví podniků vyrábějících stavební hmoty neb obchodujících s nimi;